

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Tara Sue Mae
THE SUBMISSIVE

Copyright © Tara Sue Me, 2013

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part
in any form.

This edition published by arrangement with NAL Signet, a member of
Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company.

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01448-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

U tvojim
RUKAMA
TARA SU MI

Prevela Snežana Janković

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

Prvo poglavlje

„Gospođice King“, rekla je sekretarica, „gospodin Vest će vas odmah primiti.“

Zastala sam, pitajući se po dvadeset peti put šta ja to radim, a onda krenula ka vratima koja su vodila u kancelariju zbog koje sam prešla ceo grad. Iza zatvorenih vrata skrivale su se moje najdublje fantazije. Trebalo je samo da zakoračim preko praga i svoje fantazije pretvorim u stvarnost.

Bila sam ponosna na činjenicu da mi ruka nije zadrhtala kada sam pritisnula kvaku i zakoračila u kancelariju.

Prvi korak: učinjen.

Natanijel Vest sedeo je za masivnim stolom od mahagonija i kucao na računaru. Nije podigao pogled, niti je usporio kucanje. Možda ja, u stvari, nisam ni ušla, ali sam za svaki slučaj spustila pogled.

Stajala sam nepomično i čekala. U raskoraku, koji nije bio veći od širine ramena, sa rukama na bokovima, gledala sam u pod.

Napolju se već smrkavalo i jedino osvetljenje bila je prigušena svetlost lampe sa Natanijelovog stola.

Da li je prošlo deset minuta? Dvadeset?

I dalje je kucao.

Počela sam da brojim svoje udisaje. Moje srce, koje je u trenutku ulaska u kancelariju divlje kucalo, konačno se umirilo.

Prošlo je još deset minuta.

Ili možda trideset.

Prestao je da kuca.

„Abigejl King“, rekao je.

Lagano sam klimnula glavom, ne dižući pogled.

Drugi korak: učinjen.

Čula sam da je podigao neke papire i bacio ih na gomilu. Smešno. Sudeći po onome što sam znala o Natanijelu Vestu, papiri bi bili uredno složeni na gomili. Bila je to još jedna vrsta testa.

Odgurnuo je stolicu. U tišini sobe čuli su se samo točkovi koji su se zakotrljali po parketu. Prišao mi je odmerenim i ujednačenim korakom.

Rukom je pomerio kosu sa mog vrata i toplim dahom me zagolicao po uhu. „Nemate nikakvih preporuka.“

Ne, nisam ih imala. Samo ludu fantaziju. Da li mu je to trebalo reći? Ne. Bolje je bilo prećutati. Srce mi je sve jače lupalo.

„Trebalo bi da vas upoznam sa tim“, nastavio je, „da nemam nameru da obučavam svoje *pokorne*. Sve do sada bile su odlično obučene.“

Ludo. Bilo je potpuno suludo što sam uopšte bila tu. Ali to je bilo ono što sam želela. Da se predam potpunoj kontroli jednog muškarca.

Ne. Ne bilo kog. Kontrolu *tog* muškarca.

„Jeste li sigurni da je to ono što želite, Abigejl?“ Umotao je pramen moje kose oko svoje šake i lagano ga povukao sebi. „Moraš biti sigurna u to.“

Grlo mi je bilo suvo i sigurno je mogao čuti otkucaje mog srca, ali nisam se ni pomakla.

Nasmejao se i ponovo seo za svoj sto.

„Pogledajte me, Abigejl.“

Bio mi je poznat sa fotografija. Svi su znali ko je Natanijel Vest, vlasnik i direktor *Vest industrije*.

Fotografije nisu odavale pravu sliku tog čoveka. Lako preplanula koža isticala je zelenu boju njegovih očiju. Teško je bilo doleteti tome da ne upleteš prste u njegovu gustu tamnu kosu. Da ga ne zgrabiš i privučeš mu usne na svoje.

Lupkao je po stolu dugim snažnim prstima. Osetila sam slabost u nogama od same pomisli šta bi sve ti prsti mogli da učine.

Natanijel se blago smešio i s mukom sam se podsećala gde sam bila. I zbog čega.

Ponovo je progovorio. „Ne zanima me zbog čega ste se prijavili. Ako izaberem baš vas, i ako pristanete na moje uslove, nije ni bitno.“ Prepoznala sam svoju prijavu kada je podigao papire i počeo da ih prelistava. „Znam tačno šta mi treba.“

Setila sam se momenta kada sam predavala prijavu – formulare, analizu krvi koju je zahtevao, potvrdu o sredstvima za kontracepciju koja sam koristila. Isto su i meni, pre tog sastanka, bili dostupni neki njegovi lični podaci. Znala sam koja mu je krvna grupa, kakvi su mu rezultati analize krvi, koja su mu očekivanja, u čemu je uživao i kakve su mu partnerke godile.

Nekoliko dugih minuta prošlo je u tišini.

„Nemate iskustva“, rekao mi je. „Ali umnogome odgovarate mojim zahtevima.“

Ponovo je zavladala tišina. Ustao je i prišao velikom prozoru iza stola. Napolju je bio potpuni mrak i u staklu se pojavio odraz njegovog lica. Spustila sam glavu istog časa nakon što su nam se pogledi sreli.

„Štaviše, dopadate mi se, Abigejl King. Iako se ne sećam da sam rekao da skrenete pogled.“

Ponadala sam se da nisam uprskala stvar i ponovo ga pogledala kako bih se iskupila.

„Da, mislim da bi bilo dobro da izvršimo probu tokom vikenda.“ Okrenuo se ka meni, popuštajući čvrsto vezanu kravatu. „Ukoliko pristajete, pozivam vas kod mene u petak u šest uveče. Poslaću auto po vas. Večeraćemo, pa onda sve ostalo.“

Skinuo je kravatu, spustio je na kauč sa desne strane i otkopčao dugme na košulji. „Imam posebne zahteve kada je reč o onima koji su spremni da mi se potčine. Od nedelje do utorka uveče spavaćete najmanje osam sati. Bićete na dijeti – mejlom ću vam poslati režim ishrane. Takođe, tri puta nedeljno pretrčaćete jedan kilometar. Već od sutra, dva puta nedeljno imaćete kondicioni trening i test izdržljivosti u mojoj teretani. Imate li neko pitanje?“

Još jedan test. Nisam progovorila ni reč.

Nasmešio se. „Slobodno pitajte.“

Konačno. Ovlažila sam usne. „Nisam baš... atletski tip, gospodine Vest. Nisam baš neka trkačica.“

„Morate naučiti da vladate svojim slabostima, Abigejl.“

Prišao je stolu i nešto zapisao. „Tri puta nedeljno ići ćete i na časove joge. Održavaju se u teretani. Još nešto?“

Odmahnula sam glavom.

„Vrlo dobro. Vidimo se u petak uveče.“ Pružio mi je nekakve papire. „Ovde imate sve što treba da znate.“

Uzela sam papire. I čekala.

Ponovo se nasmejao. „Možete ići.“

Drugo poglavlje

Dok sam prolazila hodnikom, otvorila su se vrata susednog stana. Moja najbolja drugarica Felisija Keli pojavila se na vratima. Zahvaljujući azbučnom redu, i u osnovnoj i u srednjoj školi, sedele smo u istoj klupi. Nakon mature upisale smo isti fakultet u Njujorku. Još na početku studija shvatile smo da je bolje da budemo komšinice nego cimerke, ukoliko želimo da ostanemo najbolje drugarice.

Mada sam je volela kao sestru, volela je da sve bude po njenom. Nju je, sa druge strane, moja smirenost dovodila do ludila; a očigledno i moj susret sa Natanijelom.

„Abi King!“ Stajala je, podbočivši ruke na kukove. „Da li si ti to isključila telefon? Išla si da se vidiš sa onim zapadnjakom, zar ne?“

Samo sam joj se osmehnula.

„Iskreno, Abi“, rekla mi je, „ne znam zašto uopšte brinem.“

„Za sebe znam, ali reci mi zašto ti brineš o tome?“, pitala sam je dok je ulazila za mnom u stan. Smestivši se na kauč, počela sam da listam papire koje mi je Natanijel dao. „Inače, da znaš da ovog vikenda neću biti kod kuće.“

Felisija je glasno uzdahnula. „Išla si. Zнала sam. Kada tebi nešto padne na pamet, ideš glavom kroz zid. Ne razmišljaš o posledicama.“

Nastavila sam da čitam.

„Misliš da si pre pametna. Pa šta misliš šta će drugi reći o tome? Šta će tvoj otac misliti o svemu?“

Moj otac je i dalje živeo u Indijani. Iako nismo bili naročito bliski, bilo je jasno da će imati određeno mišljenje o mojoj poseti Natanijelu. Veoma loše mišljenje. Bez obzira na to, nije bilo verovatno da će neko sa njim diskutovati o mom seksualnom životu.

Spustila sam papire. „Mom ocu nećeš reći ni reći o tome, a moj privatni život je samo moja stvar. Razumeš?“

Felisija je sela i zagledala se u svoje nokte. „Ništa ja tu ne razumem.“ Zgrabila je papire. „Šta je ovo?“

„Vrati mi to!“ trgnula sam papire iz njenih ruku.

„Stvarno“, rekla mi je, „ukoliko ti je toliko stalo do toga da ispunjavaš nečije želje, znam nekoliko muškaraca koji bi ti vrlo rado izašli u susret.“

„Nisam zainteresovana za tvoje bivše ljubavnike.“

„Dakle, uletećeš u kuću potpunog neznanca i dopustićeš mu da ti uradi ko zna šta?“

„Nije baš tako.“

Otišla je do mog laptopa i uključila ga. „Nego kako je?“ Ponovo se zavalila u stolicu i čekala da se podigne sistem. „Bićeš ljubavnica jednog bogataša?“

„Nisam mu ljubavnica. Samo sam mu pokorna. Inače, osećaj se kao kod svoje kuće. Molim te, slobodno uzmi moj laptop.“

Užurbano je kucala po tastaturi. „Tačno. Pokorna. To mnogo bolje zvuči.“

„I jeste bolje. Opšte je poznato da oni koji su pokorni drže konce svake veze u svojim rukama.“ Felisija se, za razliku od mene, nije bavila istraživanjima o toj temi.

„Je li to poznato i Natanijelu Vestu?“ Ukucavala je Natanijelovo ime u pretraživač. Pa dobro. Neka istražuje.

Odjednom, njegovo lepo lice prekrilo je ekran. Gledao nas je onim prodornim zelenim očima. Jednom rukom grlio je prelepu plavušu pored sebe.

Biće moj, javila se manje pametna strana mog mozga.

Od petka uveče do nedelje po podne, usprotivila se ona pametnija strana.

„Ko je ona?“, pitala je Felisija.

„Moja prethodnica, pretpostavljam“, promrmljala sam, vraćajući se u stvarnost. Ja sam budala kad sam mogla i da pomislim da bi mogao da poželi mene posle *nje*.

„Moraćeš da se popneš na veoma visoke potpetice, devojko.“

Samo sam klimnula glavom. Felisija je to, naravno, primetila.

„Dođavola, Abi. Ti nikada nisi hodala na štiklama.“

Uzdahnula sam. „Znam.“

Felisija je odmahнула glavom i kliknula na sledeći link. Skrenula sam pogled, izbegavajući da vidim još jednu plavokosu boginju.

„Ćao, daso“, rekla je. „E, *ovome* bih dozvolila da mi radi šta god mu je volja, u svako doba.“

Podigla sam pogled i videla još jednog privlačnog muškarca. *Džekson Klark, njujorški bek*, pisalo je u naslovu.

„Nisi mi rekla da se druži sa profesionalnim ragbistima.“

Nisam to znala. Nije bilo svrhe da kažem Felisiji – više nije obraćala pažnju na mene.

„Pitam se da li je Džekson oženjen“, mumlala je i nastavila da istražuje sajtove u želji da dozna nešto više o njegovoj porodici. „Izgleda da nije. Hmm, možda možemo da saznamo nešto više o plavušici.“

„Zar nemaš ništa pametnije da radiš?“

„Ne“, rekla mi je. „Nemam ništa drugo u planu, samo da ostanem ovde i nerviram te.“

„Samo izvoli“, rekla sam joj i otišla u spavaću sobu. Mogla je cele noći da „kopa“ po internetu i istražuje šta god ju je

zanimalo u vezi sa Natanijelom – ja sam imala još dosta toga da pročitam.

Uzela sam papire koje mi je Natanijel dao, sela na krevet i savila noge ispod sebe. Na prvoj strani bila je ispisana njegova adresa i druge informacije. Njegovo imanje bilo je udaljeno dva sata vožnje od grada. Pitala sam se da li je imao još neko imanje, bliže gradu. Dao mi je sigurnosni kod koji je otvarao kapiju, a i broj svog mobilnog telefona ako mi nešto zatreba.

Ili ako se dozovem pameti, pa se predomislim, uključio se onaj dosadni, pametni deo mog mozga.

Na drugoj strani bili su ispisani detalji u vezi sa teretanom i programom vežbi kojeg bi trebalo da se pridržavam. Potisnula sam nemir koji sam osetila kada sam pomislila na trčanje. Sledili su detalji o izdržljivosti i kondicionim treninzima, na kojima je insistirao. I na kraju, veoma sitnim slovima, bilo je ispisano ime i broj instruktora joge.

Treća strana obavestavala me je o tome da nije bilo potrebe da donosim putne torbe sa sobom. Natanijel će se pobrinuti za sredstva za ličnu higijenu i sve od garderobe što mi bude bilo potrebno. Zanimljivo. A šta sam drugo i mogla očekivati? Pročitala sam i pravila sa kojima me je i pre toga upoznao – osam sati sna, zdrava ishrana. Ništa novo.

Na četvrtoj strani nalazio se spisak Natanijelovih omiljenih jela. Bilo je dobro to što sam umela da kuvam. Taj deo ostavila sam za kasnije.

Peta strana.

Reći ću samo da sam posle pete strane ostala veoma napaljena, uznemirena i jedva sam čekala petak.

Treće poglavlje

Natanijel Vest imao je trideset četiri godine. Roditelji su mu poginuli u saobraćajnoj nesreći kada je imao deset godina. Odgajila ga je tetka Linda Klark.

Sa dvadeset devet godina Natanijel je preuzeo očevu kompaniju. Preuzeo je već dobro razrađen i unosan posao i samo ga je još više unapredio.

Čula sam za njega davno pre toga. Znala sam onoliko koliko su ljudi iz niže klase mogli da saznaju o onima iz visokih slojeva. Novine su o njemu pisale da je vrlo nezgodan. Nazivali su ga ružnim imenima, a ja sam verovala da on u duši nije bio takav.

Pre šest godina, kada sam imala dvadeset šest godina, moja majka je, nakon razvoda sa ocem, upala u velike kreditne dugove. Banka je pretila da će joj oduzeti kuću koja je bila pod hipotekom. Imali su prava na to. Ali Natanijel Vest bio je ruka spasa.

Bio je u odboru i ubedio je direktore da joj ostave kuću i olakšaju uslove otplate kredita. Dve godine nakon toga majka je umrla od srčanih tegoba, ali za te dve godine, uvek bi govorila kako joj je pomogao kad god bi neko u novinama ili na televiziji spomenuo njegovo ime. Iako je ceo svet za njega mislio da je loš čovek, ja sam znala da on to nije.

I kada sam saznala još ponešto o njemu, nešto intimno, probudio mi je maštu. Maštala sam sve više dok mi nije postalo jasno da moram preduzeti nešto.

Baš zato me je u petak, u 5.45 uveče, vozač vozio ka njegovom imanju. Bez prtljaga. Bez kofera. Samo tašnica i mobilni telefon.

Krupni zlatni retriever stajao je pred vratima. Bio je to prelep pas sa krupnim očima koje su pratile svaki moj pokret dok sam izlazila i prilazila kući.

„Dobar pas“, rekla sam i ispružila ruku. Nisam neki ljubitelj pasa, ali ako je Natanijel imao psa, trebalo je i na to da se naviknem.

Pas je mahnuo repom, pošao ka meni u spustio mi njušku na dlan.

„Dobar pas“, ponovila sam. „Ti si dobra kuca?“

Kratko je zalajao i izvrnuo se da mu pomazim stomak. Pa dobro, pomislila sam, možda kuce i nisu tako loše.

„Apolo“, začuo se blagi glas sa vrata, „dođi ovamo.“

Apolo je podigao glavu na poziv svog gazde. Liznuo me je po licu i požurio da stane pored Natanijela.

„Vidim da ste se sprijateljili sa Apolom.“ Tog dana Natanijel je bio ležerno obučen – svetlosivi džemper i tamnosive pantalone. Da je navukao papirnu kesu na sebe, izgledao bi dobro. To nije bilo fer.

„Da“, odgovorila sam. Pridigla sam se i otrešla sa pantalona prašinu, ako sam se uopšte i isprljala. „Veoma umiljata kuca.“

„Nije“, ispravio me je Natanijel. „Obično nije blagonaklon prema nepoznatim ljudima. Imali ste sreće da vas nije ujeo.“

Ćutala sam. Natanijel se okrenuo i ušao u kuću; nije se čak ni osvrnuo kako bi se uverio da sam pošla za njim. A jesam, naravno.

„Večeraćemo za kuhinjskim stolom“, rekao mi je dok smo prolazili kroz foaje. Unutrašnja dekoracija skrenula mi je pažnju – fina mešavina antike i savremenog doba – ali dok je hodao ispred mene, bilo je teško skinuti pogled sa njega.

Dok je govorio, prolazili smo dugačkim hodnikom, pored nekoliko zatvorenih vrata. „Kuhinjski sto možete smatrati svojom teritorijom. U većini slučajeva, hranićete se ovde, a kada vam se pridružim, smatrajte to pozivom za otvoreni razgovor. Meni ćete obroke uglavnom posluživati u trpezariji, ali mislio sam da bismo mogli započeti večer uz neformalni razgovor. Je li vam sve ovo jasno?“

„Da, gospodaru.“

Okrenuo se i ljutito me pogledao. „Ne. Još uvek niste zaslužili da me zovete tim imenom. Dok ne zaslužite, obraćaćete mi se sa *gospodine* ili *gospodine Vest*.“

„Da, gospodine“, rekla sam. „Izvinite, gospodine.“

Nastavio je da hoda.

Nije baš sve krenulo najbolje i nisam znala šta mogu da očekujem. Barem nije izgledao ljutito.

Odmakao je stolicu od fino rezbarenog stola i sačekao da sednem. Čutke je seo preko puta mene.

Večera je već bila na stolu. Sačekala sam njegov prvi zalogaj, pre nego što sam se uhvatila za bilo šta. Sve je bilo izvanredno. Neko je ispekao šnicle pilećeg belog mesa i prelio ih slatkastim sosom sa medom i bademima. Prilog, grašak i šargarepu, nisam ni okusila, jer je meso bilo veoma ukusno.

Začudilo me je to što u kući, očigledno, nije bilo nikoga, a večera je bila spremna. „Jeste li vi ovo spremili?“, pitala sam ga.

Blago je nakrenuo glavu. „Ja sam čovek sa *puno* talenata, Abigejl.“

Promeškoljila sam se u stolici i nastavili smo da jedemo u tišini. Bila sam suviše nervozna da bih bilo šta rekla. Skoro smo završili sa jelom kada je ponovo progovorio.

„Dopada mi se to što umeš da sediš u tišini i ne insistiraš na beskrajnim razgovorima“, rekao mi je. „Postoji još nekoliko stvari koje bih morao da pojasnim. Zapamti da za ovim stolom možeš slobodno da pričaš.“

Zaćutao je, očekujući moj odgovor.

„Da, gospodine.“

„Na osnovu mog spiska mogla si zaključiti da sam veoma konzervativan. Ne podržavam javna poniženja. Ne igram igre koje donose ekstreman bol i ne volim da delim. Nikada.“ Rub usne je podigao u blagi osmeh. „Mada, možda bi to u nekom trenutku moglo da se promeni.“

„Razumem, gospodine“, rekla sam, prisećajući se njegove liste i vremena koje sam provela sastavljajući svoju. Zaista sam se nadala da nisam donela pogrešnu odluku. Osetila sam kako mi mobilni telefon vibrira u džepu. Felisija je imala običaj da pozove policiju kada joj za sat vremena ne bih odgovorila.

„Još nešto bi trebalo da znaš“, rekao mi je, „ne ljubim se u usta.“

„Kao u *Zgodnoj ženi*?“, pitala sam ga. „Previše je intimno.“

„*Zgodna žena*?“

„Film, znate?“

„Ne“, rekao je. „Nisam ga gledao. Ne ljubim se u usta jer je nepotrebno.“

Nepotrebno? Pa, zamišljala sam kako uplićem prste u tu prelepu kosu i privlačim ga sebi.

Dovršavala sam poslednji zalogaj piletine i razmišljala o onome što mi je rekao.

Sa druge strane stola, Nataniel je nastavio sa pričom. „Vidim da si osoba koja ima svoje nade, snove, strasti, želje i mišljenja. Da bi ovog vikenda bila posvećena meni, moraćeš to da ostaviš po strani. Da se postaviš tako da možeš da odgovoriš na moje zahteve i zaslužiš moje poštovanje. Ono što budem radio tebi ili za tebe biće posvećeno samo tebi. Moja pravila u vezi sa spavanjem, ishranom ili vežbanjem za tvoje su dobro. Moje disciplinske kazne, takođe.“ Prelazio je prstom po obodu čaše s vinom. „A i svako zadovoljstvo koje ti pružim...“ Prst je sa ruba

skliznuo u čašu i vratio se nazad. „Nadam se da nemaš ništa protiv zadovoljstva.“

Shvatila sam da sam duže vreme zurila u njega kada se odgurnuo i ustao od stola.

„Jesi li završila sa večerom?“, pitao me je.

„Da, gospodine“, odgovorila sam. Znala sam da, misleći o zadovoljstvu o kome mi je pričao, više ne bih mogla ni zalogaj da progutam.

„Trebalo bi da izvedem Apola. Moja soba je na spratu, prva vrata levo. Doći ću za petnaest minuta. Čekaj me tamo.“ Uporno me je posmatrao svojim zelenim očima. „Peta strana, prvi paragraf.“

Nisam sigurna kako sam uspela da se popnem uz stepenice – svaki korak bio mi je težak kao da sam na nogama imala cipele od čelika. Ali imala sam samo petnaest minuta i trebalo je spremno da ga dočekam. Sa zadnjeg stepenika poslala sam Felisiji poruku. Napisala sam da sam dobro, da ću ostati ceo vikend i dodala dogovorenu, tajnu šifru kako bi bila sigurna da sam stvarno ja poslala poruku.

Otvorila sam vrata Nataniyelove sobe i ostala bez daha. Sveće su bile svuda po sobi. U sredini se nalazio veliki bračni krevet, napravljen od punog drveta.

Bilo kako bilo, sudeći po petoj strani i prvom paragrafu, krevet nije bio moja briga. Spustila sam pogled. Na podu je ležao jastuk.

Pored jastuka je bila providna spavaćica. Ruke su mi drhtale dok sam je oblačila. Jedva da mi je dosegala do butina, a prozračan materijal otkrivao je svaki deo mog tela. Složila sam svoju garderobu i uredno je spakovala na gomilu pored vrata. Za sve to vreme hrabrila sam sebe:

To je ono što si želela.

To je ono što si želela.

Nakon što sam dvadesetak puta ponovila istu rečenicu, konačno sam se umirila. Prišla sam jastuku, klekla na njega i sela na pete. Gledala sam u pod i čekala.

Natanijel je ušao nekoliko minuta kasnije. Bojažljivo sam bacila pogled ka njemu i videla da je skinuo džemper. Zapale su mi za oko njegove gole mišićave grudi. Videlo se da je u dobroj formi. Kaiš na pantalonama i dalje je bio zakopčan.

„Vrlo dobro, Abigejl“, rekao je kada je zatvorio vrata. „Možeš da ustaneš.“

Stajala sam, spuštene glave, dok je on obilazio oko mene. Možda uz svetlost sveća i nije primetio koliko sam drhtala.

„Skini spavaćicu i baci je na pod.“

Graciously, koliko je to bilo moguće, skinula sam spavaćicu preko glave i gledala je kako pada na pod.

„Pogledaj me!“, zapovedio mi je.

Čekao je sve dok nam se pogledi nisu sreli, a onda je lagano skinuo kaiš. Držao ga je u jednoj ruci i ponovo počeo da obilazi oko mene. „Šta misliš, Abigejl? Da li da te kaznim što si me nazvala gospodarom?“ Zamahnuo je i udario me vrhom kožnog kaiša. Poskočila sam.

„Šta god poželite, gospodine“, uspela sam prigušeno da izgovorim i ujedno bila iznenađena time koliko me je to palilo.

„Šta god poželim?“ Nastavio je da hoda dok se nije zaustavio preda mnom. Otkopčao je pantalone i spustio ih niz noge. „Na kolena.“

Spustila sam se na kolena, po prvi put videvši Natanijela golog. Bio je veličanstven. Dug, snažan i tvrd. Veoma dug. Veoma snažan. Veoma tvrd. Stvarnost se činila mnogo boljom od fantazija.

„Obradi ga usnama.“

Nagnula sam se i usnama mu pomazila glavić. Lagano, primala sam ga od vrha, pa sve dublje. U ustima mi se činio još

većim i nisam mogla da se ne pitam kako bi bilo da ga na još neki način osetim u sebi.

„Celog“, rekao mi je, a već mi je dosezao do grla.

Podigla sam ruku kako bih videla koliko ga još ima.

„Ako ga ne možeš primiti ustima, nećeš moći nigde.“ Gurao je napred, a ja sam otvorila grlo kako bih ga primila do kraja.

„Da. Tako je.“

Potcenila sam njegovu veličinu. Disanje je bilo moguće jedino na nos.

„Volim to tvrdo i grubo i neću te štedeti samo zato što si nova.“ Uhvatio me je za kosu i mrsio je u šaci. „Drži se.“ Imala sam toliko vremena da ga uhvatim za butine pre nego ga je izvadio i odmah zatim mi ga vratio u usta. Ponovio je nekoliko puta.

„Stisni ga zubima“, tražio je.

Povukla sam usne i grebala ga svom dužinom dok je ulazio i izlazio. Kada sam se privikla na njegovu veličinu, uspevala sam da ga sisam i kružim jezikom oko njega.

„Da“, mumlao je, prodirući sve dublje i jače.

Ovo je moje delo, pomislila sam. Ja sam ga dovela do toga da stenje i bude tako tvrd. *Moja* usta. Ja.

Počeo je da se grči u mojim ustima.

„Sve progutaj“, rekao je i nastavio da klizi unutra i napolje. „Progutaj sve što ti dajem.“

Skoro da sam se zagrcnula dok je svršavao. Zatvorila sam oči kako bih se usredsredila. Slani mlazovi njegovih sokova udarali su mi u grlo, ali uspela sam da progutam.

Izvadio ga je, uzdišući. „To, Abigejl“, rekao je isprekidano, „to je ono što želim.“

Ponovo sam se spustila na pete, a on je navukao pantalone.

„Tvoja soba je niz hodnik, druga vrata levo“, rekao mi je smireno. „U mom krevetu ćeš spavati samo onda kada ja to budem tražio od tebe. Možeš da ideš.“

Obukla sam spavaćicu i pokupila svoje stvari.

„Doručkovaću u trpezariji, tačno u sedam ujutru“, rekao je i izašao iz sobe. Apolo se ušunjao u sobu i sklupčao se u donjem delu Nataniyelovog kreveta.

Pola sata kasnije, ušuškana u postelji, širom otvorenih očiju, prisećala sam se svake scene. Razmišljala sam o Nataniyelu, o njegovom hladnom ponašanju, smirenosti sa kojom je izgovarao komande, njegovoj potpunoj samokontroli. Naš susret je preva-zišao moja očekivanja.

Jedva sam čekala ostatak vikenda.